

PASAĶA

PAR

PASŪ-LABĀKO

DĀVANU

Alma Plivča

Ēpidolas ģimnāzijas

11. klase.

Ād pasaulē vēl bija jauna un debesu zilgmē lidinājās pūķi, spārnoti zirgi un brūnmaini putni, kuru spalvas vīdēja visās varavīksnes krāsās. Ād būrumšķaistos mežos mājoja laumiņas un elfi, bet klinšainos kalnos atbalsojās tūķu jautrā sasaucšanās. Tajos senajos laikos, kad cilvēku ķēniņu pilis mirdzēja zeltā un sudrabā un to torni kā pūķi stājās debesīs. Tiek senos laikos, kad uz zemes vēl dzīvoja pēdējie debesu zirgi - vārnadzi. Teiksmainajos un būrumu pilnajos laikos. Dievs dāvāja cilvēkiem visskaistāko balvu. Tas bija būrums, kas izmainīja pasauli.

Ādu dienu Dievs pieaicināja pie sevis vienu no eņģeļiem un iedeva viņam trīs dāvanas. Dievs teica: „Ēj pie cilvēkiem, kuri mīlētās uz zemes, un dari labus darbus, palidzi viņiem.” Dieva sūtņus pameta Debesu valstību - skaistāko no skaistākajām zemēm - un nonāca cilvēku un būrumu pilnajā pasaulē. Pasaulē, kurā bija bēzi meži un kalni sniegotām virsotnēm. Pasaulē, kur jūras viļņus spēj balti būvnieki, bet debesu plašumos valdnieki ir pūķi deviņām galvām.

Eņģelis klida pa šo pasauli - labi pazīstamo un tomēr arī tik svešo. Daniels, tāds bija viņa vārds, savā ceļā sastapa gan priekus un bēdas, gan bagātību un nabadzību. Viņam bija tikai trīs dāvanas - trīs labas lietas, bet vēlējās viņš palīdzēt tik daudziem. Ādā pēdējā dienā Daniels nonāca nabadzīgā ķēniņvalstī. Mājīņas te bija mazas un pūrsabrukkušas, un tajās dzīvoja vārmēr izsalkuši cilvēki. Eņģelis devās pie šīs zemes ķēniņa. Valdnieks dzīvoja pilī, kuras mūrus grauca un dūpināja milzīgi vītēnaugi un visur bija jūtama nabadzības un pētījuma elpa. Ādā eņģelis sastapa, sēdēt tronī skumju un vērtulu. „Ādā, dižo ķēniņ,” sasveicinājās Daniels. „Ģeiks, cēliniek! Vai tad esmu dižs? Ād, nav man nekā,” nopūtās valdnieks. „Es atnācu, lai palīdzētu tev un tavai tautai,” eņģelis turpināja. „Man ir trīs dāvanas, un es tev vienu dāvāšu.” „Ādā tad viņas ir?” vārmērīgi vaicāja ķēniņš. „Man ir bagātība, uztvara un cerība. Tu vari izvēlēties.” „Man vajag bagātību, cēliniek.” lūdzās karalis, kuram ugaulējās acis izdzirdot par bagātību. „Lūdxu, dod man bagātību.” „Ādā, es došu tev viņu,” noteica Daniels un iedeva ķēniņam pirmo Dieva dāvanu.

Gāja engēlis tālāk. Gāja līdz nonāca pie plaša lidzenuma. Lik vien
tālu rīva skatīens sniedās, viņš redzēja karavīrus cīnāmies savā starpā. Engēli
pārnēma šausmas, skatoties šajā slaktiņā, tāpēc viņš slēdzās pie karavadona.
„Kāpēc jūs karojat?” Daniels vaicāja, censdamies pārkliegt kājas radīto troksni.
„Tāpēc, ka viņi nezina, kas ir pareizi. Mēs cīnāmies par patiesību. Mēs karojam
patiesības vārdā!” ārsts sauca vadonis. „Lūk ilgi jūs vēl karosit?” atkal
vaicāja engēlis. „Līdz uovarai!” uzaucās karavadonis un cirta ar zobenu, nādam
karavīrim. „Pagadi! Lūdzu pagaudi mirkli!” lūdza Daniels, šausmās aizmiedzis acis.
„Man ir divas dāvanas: uovarai un cerība. Es došu jums uovarai tikai lūdzu pārstājiēt
karot, pārstājiēt slēpkavot,” viņš lūdza. „Mū labi, ja dosi uovarai šis karš mums beigsies,”
apsolīja vadonis. Un Daniels viņam udeva otru Dieva dāvanu.

Engēlis pameta asinaino kaujaslauku un devās tālāk. Pēkšņi viņš uzaudzāja divus
bērņus - bāli un māsu. Abi bērni raudāja. „Kāpēc jūs raudat?” vaicāja engēlis. „Mums nav
nekā. Mūsu vecāki nomira karā, radnieki arī mums nav. Nav ne māju, ne ēdiena.
Tuvojās ziema un mēs nosalsim. Nevienam tāpat neesam vajadzīgi, nevienam mūs nemīl,”
bērni stāstīja. „Es nevaru viņiem palīdzēt,” domāja engēlis. „Man ir tikai cerība, bet ko
gan tā dos?” „Es esmu engēlis, Dieva ziņnesis,” bērniem teica Daniels. „Es mīlu visu
pasauli, tāpat arī jūs. Man svarīga ir katra puķe, katra dzīvā radībība. Un man ir
dāvana. Dāvana, kuru uzdāvināšu jums, maniem labajiem draugiem. Tā ir cerība -
pats Dievs man viņu udeva,” teica engēlis un pasniedza bērniem trešo dāvanu.
„Paldies tev, paldies,” bērni pateicās. „Tu esi īsts engēlis, lai gan tev nav spārnu.”

Kad visas bulvas bija uzdāvinātas, Daniels atgriezās Debesu valstībā. Dievs
sagaidījis savu sūtņi, jautāja: „Ko labu esi paveicis?” „Es uzdāvināju bagātību
kādam nabadzīgam ķēniņam,” engēlis atbildēja. „Īpaties!” teica Dievs. Daniels
redzēja skaistu un bagātu ķēniņvalsti. Visi cilvēki tajā bija slinki un resni, jo
tām nekā netrūka. Pats valdnieks pa dienām gulēja un katru nakti dzīvoja. „Ko
vēl tu labu izdarīji?” atkal jautāja Dievs. „Es uzdāvināju uovarai karavadonim

un izbeidzu karu," sacīja apmulsušais eņģelis. "Tad skaties!" Un Daniels redzēja plašu karapulku, kurš visās cīņās guva uzvaras. Karaspēka priekšgalā baltā zirgā aulāja karavadonis, kurš ne mirkli nesaubījās par savu un savu vīru uzvaru. "Ko vēl labu esi darījis?" atkal jautāja Dievs. "Es uzdāvināju cerību diviem bāreniem," atbildēja Daniels. "Īpaties!" Īreiz viņš uzaudzēja divus cilvēkus, kuri patīdza citam. No šiem cilvēkiem staroja mīlestība un gaišums. Eņģelis viņos atpazīst bērnus, kuriem reiz dāvāja cerību. Tagad viņi to dāvā citam. "Tas ir tavs labākais darbs," Daniels dzird Dievu sakām. "Tagad tu vari būt īsts eņģelis," saka Debesu valstības valdnieks un dāvā viņam spārnus.

Cerība - lielākā balva, kāda jebkad pasniegta cilvēkam. Dievs mums to dāvāja, eņģelis atnesa, bērni - pasniedza. Cilvēka pienākums ir pasniegt to kādam citam. Kamēr cilvēkos mājās cerība - tiešā Dieva dāvana - cilvēki dzīvos.